

Argentinske forskere trækker en streg i sandet; Videnskab er en forudsætning for nationens udvikling

24. dec., 2016 – Efter at besætte hovedindgangshallen til Ministeriet for Videnskab og Teknologi i Buenos Aires i fem dage, og med løfte om at blive dér julen over, har unge forskere fra det Nationale Forskningsråd for Videnskab og Teknologi (Conicet), samt deres allierede inden for den statslige sektor, tvunget den neokonservative præsident Mauricio Macri til at bøje sig og genindføre bevillinger til 343 forskere, der er blevet nægtet finansiering.

Desuden aftalte Conicet at skabe yderligere 107 »ekstraordinære bevillinger« til kandidater, de var blevet anbefalet til at modtage bevillinger, men fik at vide, at der ikke var penge, fordi Macri havde beskåret forskningsbudgettet for 2017 med 32 %. Aftalen gælder kun for et år.

Den landsomspændende protest, der omfattede syv byer, hvor Conicet har faciliteter, fremsatte direkte det fundamentale spørgsmål om, at udviklingen af den nationale videnskabs- og teknologisektor er en integreret del af national, økonomisk udvikling. Det er ligeledes almindelig udbredt, at løsningen blot er midlertidig. Den er blevet afvist af Cordoba-afdelingen af Conicet, hvis personale korrekt fastslog pointen: »Vi forsvarer landets videnskabelige system, og ikke kun 500 bevillinger; [vi forsvarer] argentinsk videnskab.« I løbet af den seneste uge har nogle af Argentinas mest prestigøse forskere fastslået den samme pointe.

Forskningsminister Luis Baranao, der indledningsvis havde nægtet at mødes med demonstranterne og insisterer på, at

Argentina »ikke har brug for mange forskere«, mødtes med Macri den 23. dec. – der gik rygter om Baranaos tilbagetræden – og mødtes dernæst med forskerne for at tilbyde regeringens kompromisløsning. Cadena 3 rapporterer, at demonstranter afviste Baranaos tilbud om at sikre dem stillinger i den private sektor, og fik ham til at forpligte sig til, at de i stedet blev garanteret en overførsel til andre statslige institutioner, universiteter og forskningsenheder.

Demonstranternes skilte under den ugelange, landsdækkende protest, omfattede budskaber såsom »Jeg ønsker at tjene mit land gennem videnskab« og lignende budskaber.

Rådgivende komite for FN's menneskerettighedsråd advarer:

Fodr ikke gribbefondene – de kommer bare efter mere

6. september 2016 – I sin netop udgivne rapport om de rovgriske gribbefondenes operationer angreb en rådgivende komite for FN's menneskerettighedsråd (UNHRC), der har hjemsted i Genève, den argentinske præsident Mauricio Macri for at indgå en 'aftale mellem kærester' med gribbefondene, der har lukreret på hans land i over et årti. I april måned i år betalte Macri disse blodsugere \$6,5 mia., fem gange mere end de \$1,3 mia., som en New York-dommer afgjorde, de var skyldige at betale.

Ledet af tidligere særlige FN-rapportør for retten til mad, og

af tidligere schweiziske parlamentariker, Jean Ziegler, der tidligere har undersøgt schweiziske bankers kriminelle aktiviteter og har fremsat anklager om, at gribbefonde gør det internationale finansoligarkis »beskidte arbejde«, advarede den rådgivende komite om, at det, at bøje sig for disse rovdyr, som Marci gjorde, har dystre konsekvenser. Som det rapporteres i den argentinske avis *Pagina 12*, der havde eksklusiv adgang til komiteens rapport, fremkom rapporten med anklager om, at Macris aftale med gribbene »tvang regeringen til at øge sin statsgældsbyrde, som på længere sigt kan svække statens evne til at opfylde sine forpligtelser mht. at beskytte økonomiske og sociale rettigheder, og kan samtidig forværre uligheden og den finansielle ustabilitet«.

Desuden, lyder anklagen, udgør aftalen »et reelt tilbageslag for processen med at etablere en international mekanisme til sanering af udenlandsk statsgæld«. I september 2014 fremlagde Argentina, på initiativ af Gruppen af 77 plus Kina, en resolution for FN's Generalforsamling, der krævede en sådan mekanisme, og som blev vedtaget af 124 lande.

Udover det argentinske tilfælde, dokumenterer rapporten de frygtelige konsekvenser for fattige afrikanske og latinamerikanske lande, der ikke havde mulighed for at bekæmpe gribbefondene, og advarer, at »kreditorers private interesser ikke kan beskyttes på bekostning af statens interesse mht. at fremme og beskytte bæredygtig og inkluderende vækst og et lands vedvarende udvikling«. Skabelsen af en multilateral mekanisme »med mandat til at løse uoverensstemmelser om statsgæld på en uafhængig og upartisk måde« er afgørende, erklærer rapporten, og dette kan gå imod amerikanske domstoles doktrin om at beskytte gribbene, »give dem større troværdighed og give dem incitamentet til at fortsætte med samme praksis i fremtiden« (fremhævelse tilføjet). Dette spørgsmål, insisterer rapporten, må bevares på den internationale dagsorden.

Argentinas tidligere præsident Fernandez de Kirchner identificerer BRIKS som det strategiske mål for Dilma Rousseffs afsættelse i Brasilien

Torsdag, den 1. september 2016 – I bemærkninger til Argentinas Radio 10 og avisen *Pagina 12* i kølvandet på det »juridiske« kup, der blev gennemført imod den brasilianske præsident Dilma Rousseff i går, naglede tidligere argentinske præsident Cristina Fernandez de Kirchner kuppet præcist, da hun sagde, at det var »et element af en regional destabilisering, der kommer fra interne og eksterne, koncentrerede økonomiske sektorer«, der ikke kan lide Dilma Rousseff, fordi denne har bragt hele Sydamerika sammen med BRIKS ved topmødet i Fortaleza i juli 2014.

I et interview med Radio 10's Roberto Navarro, vært for Tv-programmet *Economica Politica*, anklagede Cristina, at Brasilien, Argentina, Ecuador og andre nationer bliver angrebet for at have vedtaget en mere uafhængig udenrigspolitik og allieret sig med Rusland og Kina. Da interviewereren spurgte hende, om det, hun sagde, var, at USA reagerede på den udenrigspolitik, som Dilma, hun selv og andre havde vedtaget, specificerede hun, at »det møde, som Dilma holdt i Brasilien mellem Mercosur, UNASUR og BRIKS, ikke

behagede ... de uden for kontinentet eksisterende magter«, der stod bag kuppet mod Rouseff.

»Vi oplever i øjeblikket en regional destabilisering«, sagde hun til *Página 12*. »Supermagterne«, der er ansvarlige for kuppet, er i færd med at orkestrere en »barsk strategi imod folkelige regeringer« – en vurdering, som den amerikanske statsmand Lyndon LaRouche i dag varmt bifalder.

Foto: Argentinas tidligere præsident, Cristina Fernandez de Kirchner

7000 argentinske forskere advarer: Neoliberalisme og sand videnskab kan ikke eksistere side om side

22. februar 2016 – Syv tusinde argentinske videnskabsfolk, der repræsenterer flere forskellige institutioner, har underskrevet et dokument, der skarpt angriber præsident Mauricio Macri og advarer om, at, som det i fortiden er blevet demonstreret, så er monetarisme skadelig for sand videnskabelig udvikling og kreativitet, rapporterede *Página 12* den 21. februar. Argentina er nu, lyder erklæringen, i en »konservativ genrejsnings« kvælergreb.

Neoliberalisme og videnskab »er en modsigelse«, sagde Dora Barrancos, chef for Det Nationale Råd for Videnskabelig og Teknologisk Forskning (Conicet). »Vi har én gang før

gennemlevet dette med [José] Martínez de Hoz«, sagde hun med reference til City of London-agenten, der tjente som Argentinas finansminister i militærdiktaturet 1976-83, og som forsøgte at virkeliggøre den britiske imperiedrøm om et Argentina, der snarere var en »landlig idyl« end et industrialiseret land. Dengang blev industri og videnskab lagt på huggeblokken, og der er uro i videnskabelige kredse over, at Macri vil standse finansiering af videnskabelig forskning, sagde Barrancos.

Dr. Eduardo Dvorkin, leder af det Nationale Akademi for Eksakte Fysiske og Naturlige Videnskaber, sagde til *Página 12*, at videnskabsfolk er bekymrede, »fordi en politik, der er imod national udvikling, og som sætter individuelle rettigheder på spil, er blevet påtvunget landet ... På kun to måneder er landet gået fra at være en model på autonom udvikling, med universiteter, forskningscentre og små og mellemstore selskaber som basis for vækst, til at være et land, der er baseret på multinationale selskaber, der, i stedet for at udvikle landet, importerer alting, fyrer arbejdere, og som har modtaget en enorm overførsel af finansielle ressourcer.«

En anden underskriver, Daniel Filmus, understregede, at »vi videnskabsfolk lever ikke i en anden verden – der er en forbindelse mellem en udviklingsmodel og videnskabelig aktivitet. Hvis der ikke er nogen interesse for at udvikle industri og suverænitet, er der ingen plads til videnskabelig udvikling.«

Foto: Dora Barrancos

Afgående argentinske præsident Cristina Fernández de Kirchner opfordrer borgerne til lidenskabeligt at forsvare den 'videnskabelige arv' og suverænitet

Tirsdag, den 1. december 2015 – Argentinas afgående præsident, Cristina Fernández de Kirchner, der forlader embedet den 10. december, bruger sin tilbageværende tid frem til da på at indvie videnskabelige og infrastrukturelle projekter i hele landet, og på indtrængende at opfordre sine landsmænd til at forsvare den »videnskabelige arv«, der er blevet opbygget hen over de seneste 12 år, som et tegn på suverænitet.

Kernereaktorerne, uranberigelsesfabrikken Pilcaniyeu, der blev indviet den 30. nov., det statslige olieselskab YPF's Videnskabs- og Teknologicenter, 14 nuklearmedicinske centre, der i øjeblikket er under opførelse, og endnu mange flere sådanne projekter er, sagde Fernández, Argentinas »hårdt tilkæmpede arv« – hårdt i betydningen, at »I vil komme til at skulle forsvare dem imod angreb fra udlandet«.

I en tale på YPF's Forskningscenter den 26. nov. sagde præsidenten til sit publikum: »I må være hårde, for de vil komme fra udlandet og lægge pres på jer og sige, nej, I kan ikke udvikle dette, eller hint ... så I må være stærke og aldrig mere tillade, at teknologisk udvikling rives væk fra os.«

Uden at nævne den valgte (men endnu ikke indsatte) præsident Mauricio Macri, den radikale monetarist, der står til ansvar

over for London og Wall Street, ved navn, kom Fernández med en skarp advarsel om, at nogle af Argentinas største, videnskabelige præstationer – Atucha II-kernekræftværket, Condor-missilet, uranberigelsesfabrikken Pilcaniyeu – blev afmonteret, da nationen blev regeret af Macris ligesindede.

»Anvendt videnskab og teknologi for at øge produktiviteten, anvendt på vores økonomi, i vore selskaber« – dette er nøglen til Argentinas udvikling i det 21. århundrede, sagde Fernández og tilføjede, igen med henvisning til Macri, at »vi ser kun os selv som sælgere af korn eller oksekød«. Nationens autonomi og nationale suverænitet styrkes af videnskabelig og teknologisk udvikling, som reflekteres i Pilcaniyeu-fabrikken.

Argentinerne kan ikke tillade, at de trækkes ned af banale og dumme diskussioner, advarede Fernández, men må snarere være forberedt på lidenskabeligt at forsvare de »store« spørgsmål og ideer.

»Uden en lidenskabelig indstilling til Fædrelandet; til ens arbejde; uden at føle lidenskab for den anden, den, der ikke har noget arbejde, der endnu ikke har klaret det, er det ikke muligt at ændre tingene. Med lidenskab, med patriotisme og mest fundamentalt, med stor tillid til vort folk, vil vi fortsætte med at få stadig mere og bedre vækst.«

Valgsejr til gribbefondenes kandidat i Argentina

signalerer angreb på BRIKS

23. november 2015 – City of London og dens allierede gribbefonde hoverer over, at en af deres egne, den neoliberale Mauricio Macri fra Cambienos-koalitionen, vandt første runde af Argentinas præsidentvalg, der blev afholdt d. 22. november, om end med en snæver sejr, 51,4 % af stemmerne, mod 48,6 % til kandidaten fra Victory Front, Daniel Sciolo, som af præsident Cristina Fernández de Kirchner var udvalgt til at være hendes efterfølger.

Som talerør for City of London, *The Economist*, kaglede i sin dækning i dag, så "markerer Macris sejr et skifte væk fra populisme for Argentina – og Sydamerika", hvormed menes en tilbagevenden til den destruktive frimarkeds-monetarisme, der plyndrede Argentina i 1990'erne, og som førte til landets misligholdelse af gælden (betalingsstandsning), der indtil da aldrig var forekommet. Macri forventes at forsøge hurtigt at lave en aftale med de rovgriske gribbefonde, der i mere end et årti har ført krig mod Argentina, for således at "vende tilbage til de internationale finansmarkeder" og begynde at påtage sig ny, udenlandsk gæld. Dette vil, som han siger, atter gøre Argentina til et "forudsigeligt" land.

Den ugentlige London-avis var ligeledes henrykt over, at Macri har til hensigt at "genjustere" Argentinas udenrigspolitik væk fra BRIKS-nationerne Rusland og Kina, som præsident Fernández har etableret et tæt samarbejdsforhold med, til fordel for "normale" relationer med USA og Europa. Cristina Fernández har haft gentagne sammenstød med Barack Obama om hans britisk-imperialistiske udenrigspolitik. *The Economist* forudsiger, at Argentina, ved at vælge Macri, muligvis "sætter en præcedens for resten af regionen," gennem hvilken andre "venstreorienterede" statsoverhoveder kunne blive væltet. BRIKS-medlemmet Brasilien, hvis præsident Dilma Rousseff er under politisk angreb, er et primært mål.

I en pressekonference her til morgen gjorde Macri det klart, at han påtænker ikke alene at afvikle nøglespekter af præsident Fernández' økonomiske politik, såsom valuta- og kurskontrol, men også at lancere en retslig vendetta imod medlemmer af Kirchner-regeringen for påstået "korrupsion". Ingen kunne misforstå budskabet om, hvem, der var målet, i forbindelse med Macris løfte om, at han har til hensigt at give retsvæsenet – Macri er politisk allieret med en beskidt fraktion af dette retsvæsen, der også har forsøgt at styrte præsident Fernandez – "al den frihed, der skal til for at gå grundigt til værks over for dem, der har begået handlinger i strid med loven."

Foto: Mauricio Macri, kandidaten fra Cambiemos, fejrer valgsejren den 22. november.

Kina vil hjælpe med at bygge kernekraftværker i Argentina

16. november 2015 – Regeringsembetsmænd fra Argentina og Kina underskrev i går en aftale om konstruktion af kernekraftværker til en værdi af næsten 15 mia. \$. Alt imens der har været tidligere aftaler, har disse grundlæggende set været på forståelses-memoranda-niveau, der har lagt grunden til det,

der nu er tekniske og kommercielle kontrakter om at gå fremad og bygge nye kernekraftværker.

Det første værk, der skal bygges i fællesskab, bliver et canadisk designet tungtvands-værk af reaktortypen Candu, som Argentina besidder rettighederne til. Dette værk, Atucha 3, bliver Argentinas fjerde atomreaktor og forventes at koste næsten 6 mia. \$ og vil tage otte år at bygge. Det rapporteres, at Kina vil finansiere 85 % af projektet. Aftalen omfatter dannelsen af et konsortium til konstruktion af værket, hvor Argentinas erfarne og dygtige atomindustri vil levere 70 % af komponenterne.

Der blev også underskrevet en rammeaftale for endnu et kraftværk (Argentinas femte), som vil blive en kinesisk designet reaktor. Den bliver den første af sin slags i Latinamerika, og muligvis Kinas første eksport af sin oprindeligt hjemmefødte fuldskala-reaktor.

Aftalerne blev underskrevet i går af præsidenten for Nucleoeléctrica Argentina, Jose Luis Antunez, og Quian Zhimin, leder af China National Nuclear Corp., mens begge landes ledere deltog i G20-topmødet i Tyrkiet. Minister for statslig planlægning, Julio de Vido, sagde, at undertegningen er "et grundlæggende skridt i spredningen af energi-matrixen med voksende medvirken af kernesektoren". Disse bliver Argentinas fjerde og femte reaktorer.

Argentina, der har opbygget sin egen kerneindustri og eksporterer forsøgsreaktorer til lande i hele verden, fik sine ambitiøse planer om kernekraft forkrøblet og næsten udslettet af den sataniske anti-atomkraft-"bevægelse" og af lobbyen for "vedvarende energi" og ikke-spredning, og med den finansielle krigsførelse i de seneste årtier, der fortsætter den dag i dag, som kronen på værket. Nu, og i BRIKS-regi, som Argentina har udtrykt ønske om at tilslutte sig, vil kernekraft-programmet skride fremad.

Argentina-aftalen kommer desuden i sammenhæng med annonceringen i sidste uge om, at den mexicanske senator Jose Luis Lavalle fra partiet National Handling forbereder lovgivning for en udvidelse af Mexicos kerne-program. Laguna Verde-værket har to reaktorer i drift, men var designet til fire. Han sagde, at hans lovforslag kunne præsenteres for Senatet til februar 2016.

Sidste uge var det 'kerne-kraft-uge' ved statsuniversitetet i Rio de Janeiro, med deltagelse af top-universiteterne og brasilianske atom-embedsmænd, såvel som Ivan Dybov, vicepræsident for Ruslands Rosatom i Brasilien.

Argentina, Brasilien og Mexico er de eneste lande i Latinamerika, der har kernekraftværker i drift.

Politisk Orientering **v/formand Tom Gillesberg, 5.** **mrs. 2015:** **Gå ikke ned med den vestlige** **Titanic!**

Der er nu ved at blive skrevet et nyt kapitel i historien om menneskets storhed og fald, eller i hvert fald snublen, inden vi forhåbentlig får menneskets genrejsning og storhed i en snarlig fremtid. Vi befinder os på et afgørende punkt, hvor det, som vi længe har talt om, er nødvendigt med et paradigmeskifte. Den autopilot, som den vestlige verden bliver

styret efter, både finansielt og strategisk, fører på begge områder til en total katastrofe selv på den relativt korte bane. Det bliver mere og mere åbenlyst dag for dag, og det er derfor spørgsmålet, om det kan få nok personer i ledende og ansvarlige positioner til at erkende den forestående katastrofe og i tide være med til at få kursen lagt om.

Det er lang tid siden, at det vestlige finanssystem i lighed med Titanic sejlede på et isbjerg. Der har været mange ulykkelige kollisioner gennem tiderne, men i 2007-2008 ramte man i hvert fald et kæmpe isbjerg, men i stedet for at gøre redningsbådene klar til at blive sat i søen og forberede sig på at redde, hvad reddes kan, så har man hugget redningsbådene op for at kunne fyre ekstra op i kedlerne. Når vandet fosser ind på underdækket, så kan det jo godt sænke tempoet, Titanic sejler med, men i stedet for at løse problemerne, så ville man bare have mere fart på skibet, koste hvad det vil.

Når så andre skibe har nærmet sig den synkende, vestlige skude og tilbudt deres hjælp, så har vesten i stedet klargjort store kanoner på dækket, der kan sænke de skibe, som f.eks. BRIKS-samarbejdet, der forsøger at tilbyde vesten en hjælpende hånd, men som svar får krig og vestlige forsøg på regimeskifte, der kan lede til en underkastelse ind for den vestlige overhøjhed. Man accepterer intet alternativ til den politik, der bliver udstukket på Titanic. Som en fransk konge engang udtrykte det: "Après moi, le déluge". Hvis vi ikke har magten, kan det hele være ligegyldigt. Så kan verden, og menneskeheden, lige så godt gå under.

Natten mellem den 27. og 28. februar blev Boris Nemtsov myrdet i Moskva. De fleste kunne nok ikke nævne navnet, hvis ikke det var, fordi mordet på ham har været forsidestof i de vestlige medier i mange dage, hvor man kaldte ham lederen af den liberale opposition i Rusland og en trussel imod Putins regime. Hans betydning er nok blevet overdrevet en del, for en opbakning fra 40-50.000 mennesker ud af en befolkning på over 140 millioner er ikke specielt imponerende, og udgjorde da

heller ikke, på trods af, hvad visse medier siger, nogen form for trussel imod Putin.

Meningsmålinger siger, at omkring 87 % af russerne støtter Putin som præsident, 2 % ved ikke, hvad de mener, og 11 % støtter ikke Putin, fordi de mener, at han er alt for blødsøden over for Vesten.

Det første, som alle, der ved, hvad der foregår i Rusland, konkluderede, var, at det i hvert fald ikke var Putin, der stod bag mordet. Ikke desto mindre udtalte USA's præsident i en officiel udtalelse i forbindelse med mordet på Boris Nemtsov, at "Putin er ansvarlig for at forværre borgerrettighedsklimaet i Rusland". I lighed med de fleste vestlige medier, så fremstillede Obama det, som om Putin var ansvarlig for mordet uden dog at sige det direkte, og uden på nogen måde at føre bevis for sin påstand eller forsøge at sandsynliggøre den. På samme måde, som man konstant giver indtryk af, at konflikten i Ukraine udelukkende skyldes en utidig indblanding fra Putins side.

Dette er en alvorlig sag, for det sker på baggrund af, at vi har haft en proces, hvor Tyskland og Frankrig i samarbejde med Rusland har forsøgt at deeskalere situationen i Ukraine og forhindre, at kampene mellem de ukraineske styrker under kontrol fra Kiev og de pro-russiske rebeller i Østukraine, der ønsker øget selvstyre, eskaleres yderligere gennem vestlig militær hjælp fra USA til Kiev, og en fremtidig direkte konfrontation mellem USA og Rusland på ukrainsk jord.

Mens der har været våbenhvile og en fredsproces i gang i et samarbejde mellem Merkel, Hollande, Putin og Ukraines præsident Poroshenko, så har Storbritannien og USA gjort alt, hvad de kunne, for at underminere og smadre muligheden for fred og i stedet presset på for en eskalation af krigen. Deriblandt diskussionen om at sende våben fra USA til Ukraine.

Hver gang presset for en konfrontation med Rusland er ved at

miste momentum, og folk i Europa spørger sig, hvorfor man skal have ødelæggende og selvdestruktive sanktioner imod Rusland, så sker der noget dramatisk, der lige kan bevise, at vi må stå fast og komme efter ham Putin. EU kunne ikke være blevet enige om sanktionerne imod Rusland, hvis det ikke var, fordi et Malaysisk passagerfly meget belejligt blev skudt ned over det østlige Ukraine. I de vestlige medier kunne man læse, at det selvfølgelig var rebellerne, der stod bag, og at det i virkeligheden var Putin og hans våben, der var ansvarlige. Anklagerne førte til, at man fik sanktionerne imod Rusland vedtaget, men efterfølgende forsvandt sagen, og der er stadig ikke blevet fremlagt nogen form for beviser for, hvem der stod bag nedskydningen. De mange indicer på, at det i virkeligheden var Ukraine, der skød flyet ned, er ikke noget, man har lyst til at beskæftige sig med.

På samme måde forsøger man nu at bruge Boris Nemtsovs blodige skjorte til at forsøge at destabilisere Rusland og komme efter Putin. En række efterretningseksperter er derfor kommet ud i offentligheden og har påpeget, at det ikke blot er en absurd tanke, at Putin skulle have stået bag mordet, men at likvideringen af Boris Nemtsov blev iscenesat og udført på en bestemt måde, der havde til formål at ramme Putin. Så kunne man veksle en upopulær og utroværdig russisk oppositionsleder, der ingen trussel var imod Putin, til en blodig skjorte, man kan hænge om halsen på ham.

Den franske økonom og Ruslandsekspert Jacques Sapir kom på sin meget læste internetblog www.russeurope.hypotheses.org med en detaljeret analyse af sagen den 3. marts med titlen: "Hvem fabrikerede beviserne imod Vladimir Putin?". I analysen slår Sapir fast at drabet på Nemtsov var en decideret likvidering, hvor han blev skudt ned bagfra med minimum 8 skud. Men likvideringen forbrød sig imod en lang række ting, der normalt kendetegner en sådan likvidering. For det første er nedskydning bagfra en meget usikker metode, da man jo så ikke kan være helt sikker på ofrets identitet, med mindre Nemtsovs

ukrainske veninde, der var ved hans side og slap uskadt fra begivenhederne, blev brugt til at bekræfte Nemtsovs identitet.

Sapir fortæller, at den klassiske likvidering foregår ved ofrets bopæl, når han kommer eller går, ikke på et meget offentligt sted midt i Kreml. Den anden oplagte mulighed var, da Nemtsov lidt tidligere havde forladt en restaurant. Der havde man et klart blik på Nemtsov og en gylden mulighed for et direkte og dræbende skud. Sapir konkluderer derfor, at morderen tog en meget stor risiko ved at skyde Nemtsov ned bagfra, hvor det kræver stor øvelse at påføre ofret et dræbende skud, men til gengæld opnåede en maksimal, propagandistisk effekt ved at begå mordet på gaden midt i Kreml. Når man så bringer billeder af gerningsstedet, så ser man Moskvas symboler på billederne, og man kan let hævde, at det må være Putin, der står bag.

Han pointerer også, at man skal bide mærke i, at Nemtsovs ukrainske veninde kunne forlade drabsstedet helt uskadt. Man kunne jo tænke sig, at hun også ville blive likvideret, så hun ikke kunne udpege potentielle gerningsmænd. Hun skyndte sig efter mordet at tage hjem til Ukraine, og det er uklart, hvilken rolle hun egentlig spiller i historien, og om der eventuelt er en ukrainsk involvering i hele sagen. Nemtsov var tidligere involveret i en række russiske regeringer i 90'ernes katastrofale russiske politik og har siden 2004 været rådgiver til regeringerne, der blev bragt til magten i Ukraine ved den Orange Revolution. Der var mange, der havde et ondt øje på Nemtsov, inklusive ekstremistiske elementer, der direkte havde truet ham på livet.

Men at man så tydeligt forsøger at gøre Putin ansvarlig for mordet, og det faktum, at den amerikanske præsident personligt deltager i tilsmudsningen af Putin, er en alvorlig affære. Den amerikanske statsmand Lyndon LaRouche sagde i en officiel udtalelse, at dette må være dråben, der får bageret til at flyde over. Man må få afsat Obama som præsident, inden tingene eskalerer yderligere og verden befinder sig i en

altødelæggende atomkrig, for hele sagen afslører en tydelig intensjon fra Obamas side om, at han og USA under hans ledelse er ude efter Putin og Rusland, uanset prisen. Det tyder også på, at USA har tænkt sig at fortsætte med at være direkte involveret i Ukraine, sandsynligvis med leverancer af våben, for hele den nuværende krise i Ukraine begyndte jo som bekendt, da man i februar sidste år gennemførte et statskup imod den siddende folkevalgte præsident i Ukraine. Statskuppet var iscenesat af Victoria Nuland, USA's viceminister for europæiske anliggender, som den dag i dag er en afgørende faktor i at sikre fortsat krig i Østukraine, og at man kan bruge Ukraine som en rambuk imod Rusland, og alt tyder på, at Nuland opererer på direkte ordre fra Det Hvide Hus.

Mordet på Nemtsov er en del af et mønster. Den 19. januar blev statsanklager Alberto Nisman fundet død i sin lejlighed i Buenos Aires. Nisman havde uden held gennem lang tid forsøgt at skade den argentinske præsident Cristina Kirchner gennem at anklage hende for at have forhindret, at man kunne afsløre, at det måske var Iran, der stod bag et terrorangreb på et jødisk kulturcenter i Buenos Aires i 1994. Nisman havde i lighed med Nemtsov mistet sin nytteværdi i levende live, for han stod frem for at skulle fremlægge sine "beviser" for sine påstande, og der var ingen substans i dem. Gennem, at han i stedet begik selvmord under suspekterte omstændigheder, så kunne man bruge hans død til at køre en massiv kampagne imod Kirchner gennem at spekulere i, at hun stod bag mordet, og måske få startet en farvet revolution i Argentina, der kunne sikre det regimeskifte, som finansverdenen, Storbritannien og USA ønsker der. Det har i hvert fald ikke skortet på medieskriverier om sagen, og penge og støtte udefra til at fjerne præsident Kirchner.

Kirchner har udtalt, at hun selv stiller spørgsmålstegn ved, om Nisman begik selvmord, for han var for visse efterretningskredse mere værd død end levende. Nismans store dossier er efterfølgende blevet gennemset af en dommer, der

hovedrystede måtte meddele, at der ingen substans er i det, bortset fra mudderkastning mod præsidenten.

Problemet med at lave nye, farvede revolutioner som dem, man så fremgangsrigt iscenesatte med vestlig støtte gennem et hav af NGO'ere i Ukraine, Georgien og andre steder, er, at de lande, man anvender dem imod, nu er blevet opmærksom på, hvordan det foregår.

Det gælder også Brasilien, hvor man har forsøgt at bruge undersøgelser af korrupsion i det statslige brasilianske olieselskab Petrobas til at igangsætte en kampagne for at få afsat præsident Dilma Rousseff, der netop blev genvalgt for et par måneder siden. Hun er netop blevet rensset for anklager om at have været involveret, men ikke desto mindre vil man fra vestlig side forsøge at bruge sagen til at skaffe sig af med hende, eller i det mindste svække hende.

I England er det ikke mere end to uger siden at Malcolm Rifkind, der tidligere var både britisk forsvars- og udenrigsminister, blev tvunget til at træde tilbage som formand for det britiske parlaments efterretnings- og sikkerhedsudvalg. Rifkind var i stigende grad bekymret over den vestlige konfrontationspolitik over for Rusland og var en af få røster, der efterlyste et skifte i politikken. I stedet kom der et skifte i hans personlige situation, da han blev narret i en fælde af britiske journalister, der udgav sig for at være kinesiske forretningsfolk. De ville gerne betale Rifkind for, at han skulle hjælpe dem i kontakt med britiske ambassadører, og det ville Rifkind gerne. Belønningen var dog i stedet store forsideartikler med Rifkinds tilbagetræden som konsekvens.

Med i sådanne iscenesatte begivenheder, f.eks. mord og blodige skjorter, som man kan hænge om halsen på sine modstandere, forme offentlighedens billeder af, hvad der foregår, og efterfølgende bruge til at skabe et politisk skifte, bør også regnes de blodige begivenheder på Maidanpladsen i Kiev.

Viceformanden for det ukrainske parlament, Andriy Parubiy, der netop har været på en uges besøg til Washington for at propagandere for, at USA skal sende våben til Ukraine og lægge nye intriger sammen med Victoria Nuland, og alle steder blev modtaget som en værdig repræsentant for en tæt allieret til USA i kampen imod Rusland, var sidste år leder for en lignende begivenhed, der var afgørende for statskuppet i Ukraine.

I sin rolle som "Kommandanten", der ledte selvforsvarsstyrkerne på Maidan-pladsen, var han samtidig arkitekten bag den famøse massakre på pladsen, hvor såvel aktivister, der demonstrerede imod regeringen, som politifolk fra specialstyrkerne blev skudt. Senere undersøgelser viste, at kuglerne, man fandt i ofrene, var ens, og at de var blevet affyret fra højtbeliggende bygninger, der var under kontrol af Parubiys væbnede styrker. Der har tilmed været interviews af enkeltpersoner, der fortalte, at de havde fået ordre til at skyde fra bygninger. Det var med disse mange blodige skjorter, at man retfærdiggjorde det efterfølgende statskup i Ukraine, hvor man afsatte den folkevalgte præsident.

Hvem er denne Andriy Parubiy, der nu er vestens bedste ven? Han grundlagde i 1991 det Social-nationale Parti i Ukraine (der senere blev omdøbt til Svoboda). Navnet spiller direkte på det tyske forbillede Nationalsocialismen, for blandt disse ukrainere, så var Hitler ikke en fjende, men derimod ukrainernes ven, der hjalp dem i kampen imod russerne. Deres store forbillede Stepan Bandera, og hans bevægelse OUN var energisk medkæmper for SS under krigen, organiserede frivillige til at kæmpe på den tyske side imod russerne og stod i spidsen for en række massakrer på jøder og polakker i Ukraine.

I tiden 1998-2004 var Parubiy leder af den paramilitære organisation Ukrainisk Patriot, som han så officielt droppede for at være en af lederne for den "fredelige" Orange Revolution i 2004. Han forsøgte på et tidspunkt at få EU til at ophøre med sin modstand imod en forherligelse af nazisten

og morderen Bandera. Parubiy mente, at EU, i stedet for at betragte Bandera som nazist, i stedet skulle se ham som en stolt anti-kommunist og en anti-russisk, ukrainsk og europæisk frihedshelt.

Fra december 2013-februar 2014 var han så "Kommandanten", der organiserede de paramilitære enheder i selvforsvarsstyrkerne på Maidan-pladsen, og efter at have iscenesat myrderierne på pladsen, som man brugte til gennemførelsen af det efterfølgende statskup, blev han leder af Ukraines Nationale Sikkerhedsråd. Han har senere forladt den post, men spiller en nøglerolle i rekrutteringen og organiseringen af den nye Nationalgarde og andre grupperinger, hvor man samler frivillige til den militære kamp imod rebellerne i Østukraine og andetsteds.

Den ukrainske hær har ikke været særlig entusiastisk i kampen imod sine ukrainske brødre i Østukraine, så Parubiy har været en af arkitekterne til at samle frivillige fra hele verden, der ingen hæmninger har, når det drejer sig om at kæmpe imod befolkningen i Østukraine, fordi de blot ser russere, der skal fordrives eller slås ihjel. Nu er han som sagt også parlamentsmedlem og viceformand for det ukrainske parlament.

Parubiy fik den store tur i Washington af Victoria Nuland, hvor han på utallige møder skulle overbevise amerikanske folkevalgte om, at USA skal bistå Ukraine med alle midler, deriblandt amerikanske våben, i Ukraines kamp imod Rusland.

Men hvad så med Minsk-aftalen? Blev der ikke netop indgået en våbenhvile, der skridt for skridt skal få til en varig fred i Ukraine? Der var til at begynde med problemer med våbenhvilen, fordi det var uklart, hvilken status Debaltseve skulle have, men efter at rebellerne vandt det slag, så er våbenhvilen faldet på plads, og rebellerne har netop annonceret, at de nu har trukket alle deres tunge våben tilbage inden for den tidsfrist, der blev angivet i aftalen. Det ser ud til, at freds-aftalen virker. Hvorfor forbereder man så nu at eskalere

krigen?

De, der udvirkede denne fredsaftale – Tyskland, Frankrig, Rusland og Ukraines præsident under tysk og fransk pres – gjorde det netop, fordi de så faren for, at USA ville begynde at levere våben direkte til Ukraine, og dermed risikere en direkte konfrontation mellem USA og Rusland i Ukraine, men de interessenter, der ikke deltog i forhandlingerne, ukrainske nationalistiske, Storbritannien og USA, er fortsat opsat på, at krigen skal fortsætte, og at man skal bruge Ukraine som en rambuk imod Rusland. De ønsker at sabotere Minsk-aftalen og med amerikansk og vestlig hjælp at fordrive eller dræbe alle dissidenter i Østukraine og andre steder, for derefter at erobre Krim-halvøen tilbage fra Rusland.

Samtidig med at der er dette pres for at komme videre til næste fase i Ukraine-krigen, så er Israels statsminister Benjamin Netanyahu nu på besøg i Washington med samme krigsdagsorden.

Netanyahu holdt netop en meget kontroversiel tale til den samlede Kongres i Repræsentanternes Hus i USA, på trods af, at præsident Obama og hans rådgivere havde bedt ham om ikke at gøre det. Ved hjælp af formanden for Repræsentanternes Hus, republikaneren John Boehner, kunne han alligevel holde talen, på trods af protesterne fra Udenrigsministeriet og Det Hvide Hus, og det havde to formål: For det første at sabotere og forhindre en aftale med Iran om Irans atomprogram, som ville betyde, at Iran kunne forlade skammekrogen og sanktionerne imod landet kunne ophæves, imod udenlandsk kontrol med, at den fredelige brug af kernekraft i landet ikke vil føre til bygningen af atomvåben.

Disse P5+1-forhandlinger har stået på i lang tid, og man er grundlæggende set enige, men der er en stor mobilisering blandt republikanske beslutningstagere imod det, og Netanyahu leverede så sit bidrag gennem en forudsigelig og propagandistisk tale, hvor han hævdede, at Iran om kort tid

ville få atomvåben og forsøge at udrydde Israel med dem, hvis man lavede en aftale med dem. En vurdering, som åbent modsiges af både tidligere og nuværende ledende medlemmer af den israelske efterretningstjeneste. Briterne og Netanyahu ønsker ikke blot at forhindre en aftale, men at få verden samlet i kamp mod Iran, gerne gennem en direkte krig mellem sunni- og shia-muslimerne.

Officielt er Vesten i krig med ISIS og Islamisk Stat, men de, der gør den største indsats, er Iran og Syrien. Samtidig lader Vesten vore gode venner i Saudi-Arabien og Qatar finansiere ISIS, Islamisk Stat og ekstremistiske fundamentalister verden rundt, der ønsker at smadre civilisationen, hvad enten det er historiske monumenter i Afghanistan, Libyen eller Syrien, eller det er med terroranslag i Paris eller København. Der går samtidig rygter om, at der er lavet en underhåndsftale mellem Saudi-Arabien og Israel om, at israelske fly kan få lov til at overflyve Saudi-Arabien, hvis de ønsker at bombe mål i Iran.

Netanyahus tale havde til formål at forhindre, at Iran kom ud af skammekrogen og muliggørelsen af en samarbejds- og fredsproces i Mellemøsten, hvor Iran ville være en vigtig del af et samarbejde om at bekæmpe ISIS og Islamisk Stat. Samtidig var talen en del af Netanyahus valgkamp frem imod det israelske parlamentsvalg den 17. marts. Netanyahu forsøger at sælge historien om, at han er den store leder, der kan forsvare Israel mod truslen fra Iran, men det er uklart, om den israelske befolkning køber den fortælling. Der er delte meninger om, hvorvidt Netanyahus besøg har styrket eller svækket hans chancer for at generobre magten. Der er mange, der siger, at Netanyahu har risikeret forholdet til USA, landets vigtigste allierede, og at det viser, at manden må afsættes hurtigst muligt.

Det er uklart, hvad der vil komme ud af disse begivenheder, men det, der allerede er kommet ud af dem, er et øget spændingsniveau i Rusland og Kina, hvor man konkluderer, at faren for krig – og faren for en kommende atomkrig – er

kraftigt stigende. Den 1. marts kom generalmajor Andrej Burbin, der er leder af den centrale del af De Strategiske Missilstyrker i Rusland, dvs. de folk, der skal sørge for, at de russiske atomvåben er klar til at bringe deres dødelige last verden rundt i tilfælde af et angreb på Rusland, med en meget klar udmelding, der fik stor dækning i de russiske medier. Både i militære tidsskrifter, regeringsorganer, men også de russiske medier, som Sputnik News og Russia Today, der har den største spredning både inden for og uden for Rusland.

Burbin fortalte, at Rusland er bekymret over den voksende vestlige trussel, f.eks. Prompt Global Strike (Umiddelbar Globalt Angreb), hvor fantaster i Vesten tror, at man kan lave et lammende angreb på Rusland, der ville forhindre Rusland i at være i stand til at slå tilbage. Derfor har Rusland reorganiseret sine atomstyrker, så man altid vil være i stand til at modstå et angreb og svare tilbage. Man har arbejdet på at forny og forbedre de russiske atomvåben, og i 2020 vil 98 % af de russiske missiler være helt nye. Burbin fremhævede, at Rusland er en troværdig atommagt, og at man altid vil være i stand til at udradere dem, der måtte angribe Rusland.

Hvad er så Prompt Global Strike? Det blev fremlagt i forbindelse med USA Posture Review i 2002, der markerede et skifte i USA's strategiske tankegang. Siden har man arbejdet med muligheden for, at USA ville være i stand til at lamme sine modstandere med et konventionelt/taktisk atomvåben-angreb, der ville sætte fjenden ude af stand til at slå tilbage. Man vil altså sige farvel til MAD-doktrinen, doktrinen om Gensidig Garanteret Ødelæggelse, og går ud fra, at omfattende, men stadig begrænsede krige, mellem atommagterne kan finde sted. Dette vil muliggøre, at USA kan tvinge de andre atommagter til at underkaste sig amerikansk overhøjhed.

Man er som en del af denne proces begyndt at fjerne den klare adskillelse mellem konventionelle våben og atomvåben. Tidligere var der en forståelse af, at atomvåben var på en

hylde for sig selv og ikke kunne komme i spil, med mindre man selv blev udsat for et angreb med atomvåben. Det har ændret sig. USA har moderniseret de taktiske atomvåben, man har i Vesteuropa og Tyrkiet, så de i realiteten er blevet forandret fra taktiske atomvåben, der skal bruges lokalt, til at blive mellemdistance-atomvåben, der f.eks. kunne affyres mod Rusland imod de russiske atomstyrker.

Samtidig har man udviklet en ny generation af atombomber, B61-12 atombomber, der er mere præcise og har længere rækkevidde. Det er nu meningen, at de atomvåben, man har i Belgien, Tyskland, Holland, Italien og Tyrkiet, skal erstattes med disse, noget, som visse eksperter allerede har kaldt et brud med Traktaten om ikke-spredning af atomvåben. Samtidig har USA set stort på ønsket fra de lande, deriblandt Tyskland, der ønsker, at atomvåbnene fjernes fra deres territorium.

På lignende vis har USA skiftet sin doktrin over for Kina til den såkaldte Air Sea Battle (Kamp i luften og til havs), hvor man forsøger at være i stand til at rette et lammende konventionelt angreb på Kinas styrker, så deres atomvåben aldrig kommer i spil. Det er også i lyset af dette, at man skal se den store modvilje imod den amerikanske opbygning af et ABM-system (anti-ballistisk-missilsystem) i Europa, og USA's pres på Sydkorea for at få lov til at opsætte et ABM-system der.

Der er netop nu en ledende, politisk gruppering i Vesten, der tilsyneladende styrer Barack Obama, som mener, at de kan vinde den store krig. De mener, at MAD-doktrinen er fortid, og at man nu har så smarte våben, at man kan neutralisere det modangreb, der vil komme i tilfælde af et angreb på Rusland eller Kina. Derfor tror de, at man kan vinde en krig, og hvis man tror det, så er det jo næsten en forbrydelse ikke at forsøge.

En anden version af samme galskab er, at man tror, at man kan have en krig imod Rusland på det eurasiske kontinent, uden at

Storbritannien eller USA vil blive direkte ramt. Så kan de europæiske og asiatiske lande ødelægge hinanden (som Rusland, Tyskland og Frankrig gjorde det i første verdenskrig), mens Storbritannien og USA kan have det godt og regere verden. En idé Lyndon LaRouche har advaret imod som en fantasi, der aldrig vil kunne lade sig gøre. Kommer krigen, så vil den sprede sig til alle dele af verden og gøre brug af alle typer våben. Det er en tankegang, der vil føre til atomkrig.

Grunden til, at krigstruslen er blevet så akut, skal findes i det igangværende sammenbrud af det vestlige finanssystem. Finanssystemet kan ikke overleve i sin nuværende form, og der er derfor en berettiget diskussion rundt omkring i verden, om det ikke ville være en god idé at erstatte det bankerotte system med noget, der er langt bedre.

Vi har Brasilien, Rusland, Indien, Kina og Sydafrika, der er gået sammen i BRIKS og direkte fremlagt et alternativ i form af BRIKS' Ny Udviklingsbank og etableringen af CRA, en fond til at imødegå spekulation imod landenes valutaer, og en lang række tiltag, der skal finansiere projekter, som kan sikre en ny, retfærdig, økonomisk verdensorden og muligheden for udvikling og forbedrede levevilkår for alle lande og alle dele af befolkningen.

Kina er netop nu den største udenlandske investor i Sydamerika, og investerede flere penge i infrastrukturprojekter der, end resten af omverdenen tilsammen. De er i gang med det samme i Asien, og det er formålet med etableringen af AIIB, Den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank. I Afrika er Kina allerede i gang med mange projekter, men mange, mange flere er på tegnebrættet.

Der er stor interesse fra europæiske firmaer for at være med i denne udvikling og alle de forskellige projekter. Samtidig er der jo også et utal af infrastrukturprojekter i Europa, der bare venter på at blive sat i gang, men hvor der ikke har

været den nødvendige finansiering. Det er derfor indlysende, at vi burde samarbejde med BRIKS.

Men på samme måde, som man har fravalgt at samarbejde med Rusland og Kina om at løse de strategiske udfordringer vi har, deeskalere krisen i Ukraine og finde en løsning, der kan holde på lang sigt, løse problemerne i Mellemøsten, så det ikke kan være en fortsat kilde til krig og destabiliseringer, så ser man ikke BRIKS som en mulig samarbejdspartner, men som en trussel imod den vestlige magtposition i verden, der skal smadres hurtigst muligt.

Det samme ser vi på den økonomiske front, hvor man betragter BRIKS som en trussel. USA forsøger at etablere frihandelsaftaler, hvor man vil holde Kina ude.

På lignende vis har man i EU insisteret på at holde fast i en økonomisk politik, som helt tydeligt ikke fungerer. Behandlingen af Grækenland er det tydeligste eksempel på det. Man har insisteret på, at Grækenland for at vedblive en del af eurosamarbejdet skulle fortsætte med at underkaste sig såkaldte reformer og nedskæringsprogrammer, der i stedet for at hjælpe Grækenland har ført til, at pensionerne, lønningerne og levestandarden er faldet dramatisk, mens arbejdsløsheden er eksploderet. Samtidig er den græske statsgæld vokset til nye højder og er blevet langt mere ubetalelig.

Den græske befolkning har så valgt en ny regering bestående af Syriza og Uafhængige Grækere, som har fået mandat til at skifte politikken grundlæggende. Ikke flere underskrifter på utopiske aftaler og at lade som om, at det går fremad, mens det i virkeligheden bare bliver værre og værre. Der skal iværksættes programmer, der faktisk kan forandre tingene til det bedre. I stedet for nedskæringer skal der bruges penge på sociale programmer for den fattige del af befolkningen, og der skal investeres fra det offentliges side for at sætte gang i økonomien. Langt hen ad vejen skal man gøre det modsatte af det, man har gjort under ordre fra Bruxelles, bortset fra, at

man kan øge skatteindtægterne ved at sætte stop for, at den rige del af befolkningen snyder for at betale deres del af skatterne.

EU har stået stejlt på, at den nye regering ikke har lov til at forandre politikken. Kun en forsættelse af den tidligere politik accepteres, selv om den helt klart ikke har fungeret. Der er så blevet indgået en midlertidig våbenhvile mellem Grækenland og EU, hvor Grækenland accepterer at fortsat modtage penge de næste 4 måneder, men ikke vil fortsætte nedskæringerne. Til gengæld lader Grækenland være med at erklære, at de ikke vil betale gælden tilbage, så man kan opretholde illusionen om, at gælden stadig har værdi. Men denne våbenhvile vil sandsynligvis ikke holde 4 måneder, og så er man tilbage til det opgør, der næsten kun kan ende med, at euroen sprænges.

Kostas Lavitsas, der er et nyvalgt medlem af Syriza, men også gennem mange år har været økonom ved Londonskolens Universitet for Orientaliske og Afrikanske Studier, havde den 2. marts en artikel i den britiske avis *The Guardian*, hvor han skriver, at den nye græske regering har haft fire ugers diskussioner, hvor man intet har opnået ud over at købe lidt tid.

Lyt selv til resten af orienteringen efter de første 40:00 minutter på

POLITISK ORIENTERING den 5. marts 2015 v/ formand Tom Gillesberg: Gå ikke ned med den vestlige Titanic!

Billede: Untergang der Titanic, Willy Stöwer, 1912

Bag de planlagte sanktioner mod Venezuela er Sydamerika det større mål

15. dec. 2014 – Det fascistiske Projekt Demokrati-apparat, som har orkestreret regimeskift og »farvede revolutioner« over hele verden, retter nu skytset mod Latinamerika, hvor flere af regeringerne, især i Sydamerika, har valgt at satse på alliancer med BRIKS-nationerne hellere end at gå ned med det synkende transatlantiske system.

Det umiddelbare mål er Venezuela, som Barack Obama efter sigende planlægger at indføre sanktioner imod. I kølvandet på sidste uges vedtagelse i Huset og Senatet af den upartiske Venezuela-lov om Forsvar af Menneskerettigheder og Civilsamfundet, sponsoreret af senator Bob Menendez (D-NJ), meddelte Det Hvide Hus' pressetalsmand Josh Ernest den 11. dec., at Obama påtænker at underskrive lovforslaget, som vil nægte visa og indefryse aktiver fra venezuelanske regeringsembetsmænd, der

»gav ordre til betydningsfulde voldelige handlinger eller alvorlige krænkelser af menneskerettigheder mod personer, der er associeret med anti-regeringsprotester«.

Men resten af kontinentet – Brasilien, Argentina, Bolivia, Ecuador og Mexico, blandt andre lande – er også på de neokonservatives Projekt Demokratis sigtekorn, en trussel, som mange regeringer forstår. Som Ecuadors Udenrigsministerium advarede om i en udtalelse den 12. dec., »fra uden for

regionen« er formålet med sanktioneerne at

»promovere destabiliserende handlinger for at fremprovokere et regeringsskift og et politiske skift i lighed med dem, der for nylig har fundet sted i Nordafrika og Mellemøsten«.

Kilden til de informationer, som sanktioneerne er baseret på, tilføjede udtalelsen,

»kommer fra organisationer, der beviseligt finansieres af modstandere af regionens progressive regeringer«.

Ja, sandelig. Ifølge *Taringa* sociale netværkstjeneste den 13. dec., afslørede en rapport fra 2010 fra Spaniens Fride Institut, at de samme organisationer og NGO'er, der sponsorerede det fascistiske kup i Ukraine og andre 'farvede revolutioner' – National Endowment for Democracy (NED), World Democracy Movement USAID, Freedom House og International Republican Institute (IRI) – også rundhåndet finansierer oppositionen i Venezuela. Penge fra disse samme kilder strømmer også ind til oppositionsgrupper i andre Latinamerikanske lande.

På sit topmøde for nylig i Cuba fordømte Bolivarian Alliance of the Peoples og Our Americas (ALBA) de planlagte sanktioner og advarede om, at ALBA »ikke vil tillade den gamle politik, der er blevet anvendt i regionen i fortiden, at fremkalde regimeskift, som det er sket i andre nationer«, rapporterede Spaniens *EFE* nyhedstjeneste den 14. dec.

Tydeligvis i harmoni med Barack Obamas vanskelige situation i USA, advarede den venezuelanske præsident Nicolas Maduro, iflg. den britiske avis *The Guardian* den 12. dec., om, at »hvis man gennemtvinger den sindssyge kurs med sanktioner over for os, præsident Obama, så tror jeg, at det vil komme til at se meget dårligt ud for Dem«. Og han tilføjede, at USA

»kan stoppe sanktioneerne op i deres ører, eller hvor de ellers måtte passe«.

Det argentinske Senat afholder BRIKS-seminar om ny økonomisk verdensorden

18. nov. 2014 – BRIKS har

»ansvar for at spille en mere positiv rolle i skabelsen af en ny, international, politisk og økonomisk orden, der er kendetegnet ved at være retfærdig, ligeværdig, til gensidig gavn og inkluderende«,

sagde Kinas ambassadør til Argentina, Yang Wanming, på seminaret med titlen »BRIKS i Den Nye Verdensorden: Muligheder og Udfordringer«, som blev afholdt i det argentinske Senat mandag, den 17. november.

Formålet med seminaret, der var arrangeret af Senatet i fællesskab med Associationen for Udvikling af Syd-Syd-relationer, var at styrke Argentinas relation til BRIKS-landene. Vicepræsident Amado Boudou præsiderede over seminaret, og Brasiliens, Kinas og Indiens ambassadører holdt taler; repræsentanter fra Ruslands og Sydafrikas ambassader var også til stede.

Boudou, der som vicepræsident er Senatets leder, understregede den strategiske betydning af BRIKS som en geopolitisk enhed, der bragte verden en ny form for »multilateralisme«, baseret på en udvikling, i hvilken konceptet om nedskæringer er erstattet af konceptet om at være socialt inkluderende.

Argentina har tydeligvis et specielt forhold til BRIKS.

Ambassadør Wanming kaldte Argentinas kamp for dets rettigheder mht. statsgælden for »en appel, der har almen betydning for udviklingslande«. Den nye BRIKS Udviklingsbank og valutareservefond har ikke alene til formål at styrke de økonomiske bånd mellem dens medlemslande, men også at opbygge

»et netværk af finansiel sikkerhed for Argentina og andre udviklingslande for bedre at kunne konfrontere risiciene for international kapitalflugt og finansiel uro«.

Den brasilianske ambassadør Everton Viera Verges understregede, at Brasiliens relationer med de andre, sydamerikanske lande, og i særdeleshed med Argentina, er afgørende for Brasiliens »indsættelse i verden«. Han sagde til RT efter seminaret, at

»idéen om BRIKS er totalt baseret på idéen om dialog med andre lande, og dialogen med Argentina er strategisk og meget vigtig«.

Alle var enige om, rapporterede pressen, at dette ville blive det første af mange møder for at diskutere international politik.

Argentina vælger BRIKS; Glem IMF's og Verdensbankens model med nedskæringer

15. nov. 2014 – På en konference den 10. nov. på Universitetet i Buenos Aires erklærede Argentinas forsvarsminister, som er en mulig kandidat til præsidentvalget, Agustin Rossi, på et diskussionspanel med titlen »Argentina + BRIKS«, at Argentina

har besluttet at intensivere sin forbindelse med BRIKS-nationerne som den eneste måde at sikre reel udvikling og påpegede også det betydningsfulde forhold mellem BRIKS og Unionen af Sydamerikanske Nationer (UNASUR), hvis ledere mødtes på BRIKS-topmødet den 15.-16. juli i Fortaleza, Brasilien.

Forsvarsministeren, som er en af præsident Cristina Fernández de Kirchners nære allierede, sagde, at

»Brasilien, Rusland, Indien, Kina og Sydafrika opstiller inkluderende regeringsmodeller og et alternativt finansieringssystem«, rapporterer *Sinmordaza* den 11. november. »Argentina har truffet den politiske beslutning at intensivere disse relationer og forlade IMF's og Verdensbankens forholdsregler, som fortsat promoverer nedskæringer, som i 1990'erne, og som fører til nationernes dybe gældssætning og en finansiering, som kommer i småportioner.«

Rossi understregede, at Argentina har udviklet en stærk, regional politik gennem styrkelsen af Unasur, »og vi har brug for finansiering for fortsat at vokse« og fremhævede, at »vores nation og regionen har behov for en mangedobling af investeringer.«

Argentinas fokus på og alliance med BRIKS-nationerne er i voksende grad åbenlys. Den 17. nov. vil det argentinske Senat være vært for et seminar, »BRIKS i den Nye Verdensorden«, hvis gæstetalere vil være ambassadørerne fra Indien, Kina og Brasilien, og ligeledes en embedsmand fra den russiske ambassade. Vicepræsident Amado Boudou vil åbne konferencen.

Bemærk også, at den 14. nov. var Ruslands justitsminister Alexander Konovalov Argentinas indbudte gæst ved den 41. konference for Mercosurs justitsministre i Buenos Aires. I sin tale opfordrede Konovalov til, at modellen, der er baseret på »den stærkeres lov«, blev erstattet, for at undgå

»anakronismen med alles krig mod alle.« Den argentinske justitsminister Julio Alak understregede behovet for at skabe en ny, international retsorden, baseret på multipolaritet og samarbejde »snarere end dominans«.

I en debatartikel i dag bemærker avisen *Tiempo Argentino*, at BRIKS, i alliance med andre, fremvoksende nationer, repræsenterer »en gigantisk gruppe af producenter og forbrugere«, som fortrænger de i stigende grad irrelevante EU og USA, og artiklen noterer sig specielt den kendsgerning, at Obamaregeringen »har så lidt troværdighed, selv på hjemmebane, at Obamas grånende hår, snarere end visdom, reflekterer hans tilbagegang«. Med BRIKS, slutter artiklen, har Unasur

»muligheden for at opbygge en verdensmodel for etablering af en ny orden, som denne gang er baseret på udviklingen af nationer og folk, med retfærdighed og solidaritet, og ikke på den tidligere model, baseret på udnyttelse af menneskeheden ... «

Det britiske Imperiums værste mareridt: Argentina vil nationalisere kornhandelen

6. oktober 2014 – Præcis, som Lyndon LaRouche og hans medarbejdere advarede om i deres offentliggørelse fra 22. august, har Argentina responderet til den vedholdende finansielle krig, som føres imod landet af gribbefondene og deres imperiestøtter, med tiltag for at nationalisere, eller strengt regulere, kornhandelen, til skade for Imperiets

kornkarteller.

Nogle nyhedsmedier hævder, at disse initiativer er handlinger fra en »desperat« præsident Cristina Fernandez de Kirchner. Faktisk stemmer de overens med den nationalistiske politik, som Peron-regeringer historisk har vedtaget, stillet over for Imperiets forsøg på at ødelægge nationalstaten. Den Nationale Kornstyrelse blev etableret i 1933 for at beskytte landbrugspriser, men under sin regering 1946 – 55 moderniserede den. Juan Peron styrelsen som Argentinas Institut for Promovering af Handel for at nationalisere og kontrollere kornhandelskæden, inklusive transport, udskibning, kornsiloer og havne, idet han tog dem ud af kartellernes hænder.

Nye lovforslag har været under udarbejdelse i nogen tid, men anses nu for at haste i betragtning af, at producenter nægter at frigive halvdelen af sojahøsten 2013 – 2014 til eksport for at fremtvinge en devaluering, og således fratage landet fremmed valuta til 10 mia. dollars. I henhold til MDZ den 4. okt. har regeringen mistanke om, at de store karteller – Cargill, ADM, Bunge og Dreyfus, blandt andre – står bag producenternes sabotage.

Et lovforslag, som allerede er blevet forelagt Landbrugskomiteens Deputeretkammer og forventes snarest at blive debatteret i Parlamentet, ville skabe Argentinas Institut for Marketing af Korn til at kontrollere alle aspekter af den hjemlige og udenlandske handel med korn og lignende produkter og tilsætninger (såsom energi og gødning, -red.), for at »garantere den hjemlige forsyning« og etablere en politik over en længere periode for sektoren for at forhindre producenter i at kunne tilbageholde eksport. Lovforslagets ophavsmand, parlamentsmedlem Adriana Puiggrós, sagde til Noticias Argentinas, at selv om man har gennemført en hårdere kontrol i de seneste år, vil den statslige enhed, som hun foreslår, dæmme op for kartellernes magt, som nu fastsætter priser og kontrollerer tilgangen af fremmed valuta

til landet.

Et yderligere lovforslag skal efter sigende ligge på Cristina Fernandez' skrivebord, rapporterer MDZ, med Gran Makro-gruppen af unge økonomer, der er tilknyttet den regeringsvenlige La Campora-gruppe, som ophavsmænd. Lovforslaget opfordrer også til dannelsen af et statsligt selskab, som ville konkurrere med de nuværende kornopkøbere ved at tilbyde små og mellemstore producenter en mere konkurrencedygtig handelsvaluta end den aktuelle »sojadollar«, såvel som også en eksportskat, der er 5-10 points lavere end den aktuelle 35 % skat, og ville således give regeringen mulighed for direkte at kontrollere 40 % af høsten.

Foto: Den argentinske præsident Cristina Fernandez de Kirchner

Fra LaRouche-bevægelsen 2. oktober 2014: Saml kræfterne på Jorden, som Kepler gjorde det for Solsystemet

Onsdag, den 1. oktober 2014 – I en række erklæringer den 30. september, efter at dommer Thomas Griesa fra New York på absurd vis havde afsagt dom over den argentinske nation for at vise foragt for retten (hans ret), kom Argentinas præsident Cristina Fernandez med spiddende fordømmelser af Obamaregeringen, dens allierede gribbefonde og disses lokale

samarbejdspartnere i Argentina, for forsøg på at destabilisere eller vælte hendes regering. Hun spurgte, med hvilken ret en amerikansk domstol kan intervenere i Argentinas forfatningssystem, som er direkte modelleret efter det amerikanske, og diktere, hvad landets Kongres må og ikke må?

»Fremragende«, sagde Lyndon LaRouche. »Vi bør udbrede dette internationalt.«

Præsident Fernandez advarede, med rette, om, at disse imperiekræfter endda kunne gå så langt som til at arrestere eller myrde hende.

»Hvis de vil skabe et permanent, blodigt spørgsmål, er det sådan, de kan gøre det«, lød LaRouches respons. »Det er sådan, de vil tabe kampen. De vil gå ned; det kan ikke stoppes. Dommerne og de, som er involveret, vil blive hårdt straffet, fordi de begår en forbrydelse, et bedrageri. Og den kendsgerning, at de begår bedrageri i den amerikanske regerings navn, gør det ikke til et mindre bedrageri. Disse fjolser begår stadig denne løgn, dette bedrageri. Selve den påstand, at disse dommere skulle have nogen jurisdiktion [i denne sag], er i sig selv et bedrageri. Det ene bedrageri, som tager det næste med sig. Og det værste ved disse dommere er, at de er 'uspiselige'. Man ville ikke ønske at 'spise' dem, selv om de var 'spiselige'!«

På en anden, relateret front er det blevet meget klart, at Obamas kampagne med luftkrig »mod ISIS« er fuldstændig mislykket. ISIS har igen jaget den irakiske hær på flugt vest for Bagdad to gange i den forløbne uge, på trods af bombningen, og står for at indtage den vigtige by Kobane i Syrien på grænsen til Tyrkiet, med tyrkisk meddelagtighed, på trods af, at de amerikanske og britiske bombetogter har sigte på angriberne. Nogle af årsagerne er helt åbenbare, andre mindre åbenbare, men denne skarpe fiasko, som kun vil blive værre, viser atter engang, at Bagdad ikke kan forsvares under den aktuelle politik, som seniorveteran-efterretningsmanden

Pat Lang antydede på sin webside i dag.

»Dette flytter konflikten meget tæt på Rusland; det er implikationen heraf«, sagde LaRouche.

Og dernæst:

»Dette er Obama, uanset forklædningen«, fortsatte LaRouche. »Han er den, der har udtænkt det; han har ansvaret, uanset det lyssky dække, denne gang. Dette er hans plan; han var specifik, ligesom hans udenrigsminister. Takket være Obama er der INGEN effektiv styrke imod ISIS.«

Idet han gik over til et bredere fokus, sagde LaRouche,

»At bringe de nødvendige kræfter sammen her på Jorden, som Kepler gjorde det for Solsystemet: det er den nødvendige politik; det må den være. For USA er ingenting værd, hvis vi ikke gør dette.«

»Det må gøres. Et skridt ud fra ærligt mod af denne art fra USA – for hvis man ikke på et tidspunkt går op imod det, som er deciderede skurkestreger, hvor meget ære har vi så tilbage?«

»Vi må leve op til denne udfordring. Vi må imødegå den på en passende måde. Hvilket i virkeligheden vil sige: på en effektiv måde. Ikke på en skødesløs måde: at gøre sagen klar, punkt for punkt, og fordømme fiaskoerne og fejltagelserne punkt for punkt; og sørge for, at det holder.«

»Det, som [den indiske premierminister] Modi gjorde på Manhattan, er en stor præstation for hele menneskeheden. Der er ingen, der retmæssigt kan klandre ham for dette«, insisterede LaRouche.

Argentinas præsident på FN's Generalforsamling: Fred og udvikling uden gribbe er modgiften mod terror af enhver art

*Den argentinske præsident Cristina Fernandez de Kirchner taler
i FN*

24. september 2014 – I sin tale i dag på FN's Generalforsamling, som blev afbrudt flere gange af bifald, takkede præsident Cristina Fernandez de Kirchner denne organisation for sin overvældende støtte til Argentinas kamp mod de rovgriske gribbefonde, og fordømte sidstnævnte som »finansielle og økonomiske terrorister«, som destabiliserer økonomier og skaber »sult, fattigdom og elendighed« som et resultat af deres tøjlesløse spekulation.

Fernandez understregede, at alt imens hendes nation er blevet udset til offer af gribbefondene, som handler for at destabilisere økonomien gennem rygter, løgne og bagtalelse, så når deres rækkevidde langt ud over Argentina. Argentina foreslog en resolution i FN's Generalforsamling, som opfordrer til skabelsen af en international konvention for at regulere omstruktureringer af statsgæld og gøre dem immune over for gribbene, for at sikre, at »intet andet land behøver at lide, hvad Argentina har lidt«, sagde hun og modtog bifald.

Økonomisk og finansiel stabilitet, som »angriber økonomiske og sociale uligheder blandt lande og inden for individuelle samfund«, sagde Fernandez, »er også en modgift mod de terrorister«, som i dag rekrutterer forarmede og desperate unge mennesker i nationer i Mellemøsten.

Etableringen af et ægte multilateralt system – en reformering af FN's Sikkerhedsråd og agenturer såsom Valutafonden er presserende nødvendigt, sagde hun – ville være et stort skridt fremad mod håndteringen af de fleste af verdens problemer i dag, hvad enten disse er spørgsmål om økonomi, politik eller krig og fred, sikkerhed og terrorisme. Udelukkende en proces, som er sanktioneret af FN, og som skal regulere omstruktureringer af statsgæld, advarede hun, kan forhindre en dommer som New York-dommer Thomas Griesa i at gøre, hvad der passer ham.

Præsident Fernandez henviste til sit venskab med sin »landsmand«, Pave Frans, som hun netop havde mødt i Rom den forudgående lørdag, og påpegede hans store lederskab, ikke blot i religiøs forstand, men også som en fortaler for fred. »Mellem de økonomiske gribbe og krigshøgene, har vi brug for flere duer i verden«, sagde hun. »Man kan ikke bekæmpe terrorisme ved at slå på krigstrommerne.«

Idet hun uddybede spørgsmålet om terrorisme, rejste Fernandez nogle skarpe spørgsmål, hvor hun satte fokus på uoverensstemmelserne i den måde, hvorpå verdensledere, især USA, håndterer terrorisme. Etiketterne for, hvem, der er »frænde«, og hvem, der er »fjende«, skifter hele tiden, anklagede hun. Sidste år lød der krav om at invadere lande – Syrien – mens der i dag er et samarbejde med denne regering om at bekæmpe ISIS. Og de »frihedskæmpere«, som så højlydt blev lovprist sidste år, tilhører nu ISIS. Først var det al-Qaeda og Taliban. Det arabiske forår er snarere blevet til et efterår eller en vinter, sagde hun, og dets »frihedskæmpere« fortjener nu at blive retsforfulgt og fængslet. ISIS er »de nye terrorister, og vi ved ikke, hvem, der sælger dem våben,

hvem, der sælger dem olie. De kontrollerer medieressourcer, som er rent ud sagt cinemagrafiske.« Regeringer, som har efterretningskapaciteter, der er langt mere sofistikerede end Argentinas, bør begynde at besvare disse spørgsmål, sagde hun.

Argentina vil investere 31 milliarder dollars i kernekraft over de næste ti år

22. september 2014 – I en tale i dag, ved samme 58. Generelle Konference i det Internationale Atomenergiagentur (IAEA), hvor Sydafrika og Rusland underskrev deres atomaftale, meddelte Argentinas planlægningsminister Julio De Vido, at hans regering vil investere \$31 milliarder i kernekraft-sektoren over de næste 10 år. Han præsenterede et spændende øveblik over, hvad Argentina har fuldført siden 2006, inklusive \$11 milliarder i investeringer og træning af 5.220 atomkraftspecialister, rapporterede Telam-nyhedsbureauet i dag.

De Vido holdt bilaterale møder med energiministre fra Rusland og Kina, begge vigtige BRIKS-allierede, så vel som Algeriet og USA, for at diskutere samarbejde om kernekraft. Argentina og Kina – Kina har vundet kontrakten om at bygge Argentinas fjerde atomreaktor Atucha III – havde på konferencen en fælles projektudstilling, der skabte en del begejstring.

Sergei Kiriyenko, chefen for Ruslands Rosatom-agentur, mødtes med De Vido, hvorefter den argentinske minister understregede, at som en opfølgning af juli-mødet mellem præsident Cristina

Fernandez og den russiske præsident Vladimir Putin »må vi fortsætte vores arbejds-dagsorden, som vore præsidenter udstak for os, for at uddybe og udvikle fælles initiativer for kernekraft«. Kiryenko tilføjede, at atomart samarbejde mellem Rusland og Argentina »er et strategisk mål.«

Hvor efterlader dette USA? Ved sit møde med USA's energisekretær Ernest Moniz, rapporterede Tiempo Argentino i dag, sagde De Vido, at han vil fortælle Moniz, at på grund af New York-dommer Thomas Griesas sindssyge afgørelse imod Argentina, står amerikanske firmaer, der ønsker at investere i kernekraft, i en meget ugunstig position, idet de, ulig partnerne Rusland og Kina, ikke tilbyder finansiering.

Idet han pegede på aftaler signeret med Kina, understregede De Vido, at »vi er ikke så finansielt isolerede, som de gerne vil have, man skal tro.« Men takket være Griesa »har amerikanere et apokalyptisk syn på Argentina«, sagde han, »der begrænser deres konkurrencedygtighed.« Westinghouse, der byder ind på en kontrakt om at bygge Argentinas femte reaktor, vil ikke drage fordel af denne situation, sagde han. Med reference til aftalen mellem stats-oliefirmaet YPF og argentinske Chevron om at udvikle den gigantiske Vaca Muerta skifergas- og oliereservoir, i hvilket Chevron investerer et heftigt beløb, foreslog De Vido, at andre amerikanske selskaber studerer denne aftale, og tilslutter sig.

Belgiske politiske ledere

underskriver Agora Erasmus' appel om at støtte Argentinas kamp mod gribbefonde

Bruxelles, 17. september 2014 – En imponerende gruppe belgiske politikere har underskrevet en appel om solidaritet med Argentinas kamp mod gribbefondene, som blev igangsat af Agora Erasmus, LaRouche-bevægelsen i Belgien. De oprindelige underskrivere inkluderer to medlemmer af EU-parlamentet, fem medlemmer af Repræsentanternes Hus og én senator, med tilslutning fra Guy-Patrice Lumumba, som i dag er præsident for Kredsen af Lumumbas Venner og søn af den myrdede, congolesiske leder, Patrice Lumumba. Erklæringen advarer om faren for, at sådanne skandaløse praksisser, som nu udøves med magt imod Argentina, kunne blive hverdagskost i Europa i sammenhæng med, at det Transatlantiske Handels- og Investeringspartnerskab (TTIP) forhandles mellem EU-kommissionen og USA.

Argentinsk lærer: Et rumprogram kan inspirere vores ungdom, ligesom Kennedys Apolloprogram gjorde

26. august 2014 – Et stort antal mennesker på Ingeniørskolen ved Argentinas Nationale Universitet La Plata (UNLP) er i øjeblikket mobiliseret omkring udviklingen af landets Tronador II-raket, som, når den er færdig til næste år, vil give Argentina kapacitet til at opsende sine egne satellitter og således blive en af blot 11 nationer i denne kategori.

Marcos Actis, Ingeniørskolens dekan, rapporterede til Impulso Baires, at 150 af afdelingens forskere, lærere, stipendiater, professionelle og andre tekniske eksperter er engageret i Tronador-projektet, som de er umådelig stolte af. Et kæmpebanner med ordene »Tronador-projekt« hænger over indgangen til ingeniørbygningen.

Dekan Actis, som er rumfartsingeniør, har tiltro til, at udviklingen af Tronador – næsten alle dens komponenter er bygget i Argentina – kan inspirere unge mennesker til at gå ind i rumfart, »ligesom Apollo-projektet, som satte en mand på Månen«, inspirerede ham i 1969.

»Disse gennembrud inden for rumfart, da jeg var barn, motiverede mig senere til et aeronautisk ingeniørstudie. Jeg er overbevist om, at dette projekt også kan motivere unge mennesker« til at vælge en karriere inden for videnskab, sagde Actis.

De mennesker, som deltager i projektet, er engageret i

studier, som omfatter mekanik, materialer, aerodynamik, elektronik og batterisystemer, termodynamik og andre aspekter af VEX-prototyperne af Tronador, af hvilke to allerede er blevet testet med held. Som følge af den seneste VEX-1B-test blev Argentina det første, latinamerikanske land til at gennemføre en fuldstændig kontrolleret, ballistisk missilflyvning, med autonom navigering og GPS-positionering.

Argentinas Nationale Rumaktivitetskommission (CONAE), en adjungeret til det Føderale Planlægningsministerium, fører tilsyn med Tronador-projektet. UNLP's aeronautiske, mekaniske og elektriske afdelinger er alle involveret, lige så vel som flere andre nationale, videnskabelige institutioner og selskaber. Det er virkelig en national mission.

Foto: JFK, NASA

Argentina forsvarer sig mod finansiel krigsførelse fra udenlandske banker. Nogle er allerede blevet bortvist

27. august 2014 – Cristina Fernandez de Kirchner tager systematisk forholdsregler mod de udenlandske banker i Argentina, som ikke overholder landets lovgivning, og som i

stedet deltager i den London-styrede, finansielle krigsførelse mod landet.

I en tale den 7. august kom præsident Fernandez med en utilsløret trussel til den lokale afdeling af Citibank: følg vore love, og betal de omstrukturerede obligationsindehavere, hvis obligationer er underlagt argentinsk lov, eller se en sandsynlig nedlukning i øjnene.

Citibanks lokal afdeling, sagde hun, er en argentinsk bank, der tilfældigvis har udenlandske aktieindehavere.

»Da dette er en argentinsk bank« sagde hun, »forventer vi, at den retter sig efter argentinske love« og tilføjede en påmindelse om, at »den tilsynsmyndighed, som tildeler retten til at operere her, er den Argentinske Republiks Centralbank«.

Den 13. august blev HSBC – længe kendt for at være den London-styrede, internationale narkotikahandels centralbank – udsat for, at agenter fra skattevæsenet, der søgte efter dokumenter vedrørende sagen om skatteunddragelse og pengehvidvaskning, og som blev indledt sidste februar, gennemførte en razzia af bankens hovedkvarter i Buenos Aires og to andre kontorer.

Den 26. august annoncerede den argentinske stabschef Jorge Capitanich, at man havde inddraget Bank of New York-Mellons (BoNY) tilladele til at drive bankvirksomhed – bl.a. for at overskride sine kontraktbetingelser som administrator af de omstrukturerede obligationsindehavere ved at nægte at betale dem i forbindelse med terminen 30. juni, til trods for det faktum, af Argentinas regering allerede havde overført beløbene til BoNY's konti.

Lyndon LaRouche anså disse tiltag for at være mere end fair.

»Hvorfor ikke?« erklærede han i dag. »Det er virkelig godt. Brasilianerne vil holde en udendørs fest på grund af dette. De vil sige: 'åh det var skam ikke os, der gjorde det, men I ved,

hvordan de argentinerere er.'«

Selv før tilbagekaldelsen af BoNY's kontrakt havde Fernandez' regering forbudt de følgende udenlandske banker at operere i landet: ING Bank og Rabobank (Holland); Commerzbank (Tyskland); Credit Agricole og Natixis (Frankrig); Discount Bank of Israel; Lloyds og Standard Chartered (UK); og UPS og Wells Fargo (USA).

De udenlandske banker, som stadig opererer i Argentina, og som er en del af det bankerotte, transatlantiske banksystem, har meget at tabe, hvis de ikke retter op på deres adfærd. I marts 2014 var der fem udenlandske banker blandt Argentinas 12 største banker.

* Banco Santander: #3 in landet, med 7,2 % af de totale aktiver;

* BBVA: #5 med 5,8 % af de totale aktiver;

* HSBC: hvis kontorer blev ransaget, er #7 med 4,0 % af de totale aktiver;

* Bank of Boston: #10 med 3,2 % af de totale aktiver; og

* Citibank: der blev truet med at få sin koncession inddraget, er #12 med 2,7 % af de totale aktiver.

**Argentinsk generalstrejke,
støttet af gribbene, er
politisk, økonomisk**

krigsførelse

27. august 2014—Den Amerikanske Indsatsstyrke for Argentina (ATFA), gribbefondenes lobbygruppe, som er ledet af millionæren Paul Singer, har helhjertet støttet den argentinske generalstrejke, som den »systemkritiske« gruppe i Arbejdernes Almene Forbund (CGT) og det allierede Argentinske Arbejderforbund (CTA) havde berammet til at løbe af stablen den 28. august. AFTA hævder, at strejken er bevis for præsident Cristina Fernandez' upopularitet og fejlslagne økonomiske politik.

Endnu en fejlberregning fra Imperiets spytslikkeres side. AFTA's støtte til oppositionens strejke, som langt fra har opbakning fra alle de større fagforeninger, burde være dødsdømt for CGT-leder Hugo Moyano og hans CTA-kohorte, Hugo Yasky.

Fernandez' modstand mod gribbene og forsvar for den nationale suverænitet nyder bred, populær opbakning, for ikke at tale om international støtte blandt flertallet af verdens befolkning. Fagforeningsledere, der opfattes som omsvøbt af AFTA's omfavnelser, overlever muligvis ikke.

I sin pressekonference den 26. august kom regeringens stabschef Jorge Capitanich med en anklage om, at dette var en politisk strejke, hvis eneste formål var at destabilisere. De strejkende fagforeninger, sagde han, fungerer forsætligt som redskaber for gribbefondene, der

»arbejder sammen med det politiske oppositionsspektrum, en sektion af fagforeningsspektret og mediegrupper med monopol for systematisk at underminere regeringens troværdighed og offentlighedens tillid til regeringen.«

Han pointerede, at strejkelederne har nydt størst fordel af de to Kirchner-regeringers politik, som medførte stigninger i løn og pension, sammen med stigning i fagforeningernes medlemstal.

Aldrig før, sagde han,

»har der fundet en sådan institutionel proces sted, der garanterer jobfrihed, bekæmper jobusikkerhed, og støtter væsentlige stigninger i reallønnen«, sagde han.

Capitanich pegede også på det »konstante, spekulative angreb«, som Argentina udsættes for, og som har medført, at det sorte markedes 'blå' dollar[1] er hoppet til 14 pesos fra 13. Denne offensivs eneste formål, sagde han, er at fremtvinge en devaluering af møntfoden og at »udforme en strategi for 2016« – den næste præsident tiltræder i december måned 2015 – som har til hensigt at sikre, at man betaler de rovgriske gribbe frem for at »forsvare landets interesser«.

Foto: Plakat i Beunos Aires imod gribbenfondene

[1] Referer til handel på det parallelle eller uformelle marked

Bank of New York sparket ud af Argentina

26. august 2014 – Den argentinske stabschef Jorge Capitanich meddelte i morgens pressekonference, at Centralbankens direktør for finansielle og monetære enheder har tilbagekaldt tilladelsen til at operere for Bank of New York-Mellon, og således nægtet banken muligheden for at bevare en afdeling i landet.

Direktørens resolution 437, dateret 25. august, erklærer, at

Bank of New York ikke har udført

»nogen aktive operationer, ligesom der ikke har været nogen aktive operationer siden december 2012.«

Banken har heller ikke tilbudt finansiering eller andre finansielle tjenesteydelser til nogen, der er bosat i Argentina, fra januar 2013 og til dato, og imødegår således ikke de krav, der stilles til en udenlandsk bank, som opererer i landet.

Regeringens lovforslag om at åbne en ny, frivillig gældsombytning for obligations-indehavere, som er med i omstruktureringen under argentinsk lov, og som skal debatteres i Senatet den 27. august, bemyndiger Finansministeriet til at »tage de nødvendige skridt« for at fjerne BoNY som landets administratorbank mht. gældsomstruktureringen fra 2005 og 2010. BoNY overtrådte betingelserne for omstrukturingskontrakten ved ikke at betale obligationsindehaverne på forfaldsdatoen den 30. juni, på trods af den kendsgerning, at Argentina deponerede 539 mio. dollars i BoNY's konto til dette formål den 27. juni.

Capitanich påpegede også, at en gruppe hedgefonde, inkl. George Soros' Quantum Partners og Kyle Bass' Hayman Capital, har anlagt sag imod BoNY i London og har krævet renteudbetaling for 226 mio. euro, som blev blokeret af New York-dommeren Thomas Griesa i sidste måned. New York Times rapporterede i dag, at sagsøgerne fremfører, at, eftersom de rentebetalinger, som de har til gode, er under britisk jurisdiktion, har Griesa overtrådt sin jurisdiktion ved at blokere for udbetalingen.

Nyhedsorientering juli 2014: Støt Argentinas kamp imod gribbefondene

USA's højesteret nægter at gribe ind over for en domstols kendelser imod Argentina og til gavn for »gribbefonde«, som truer med at forårsage en argentinsk statsbankerot. Verden mobiliseres til støtte for Argentina, og Ruslands og Kinas præsidenter forbereder besøg til landet. Sydamerika og G77 er på vej ind i Kina-Rusland-Indien-alliancen. Afsløringer fra Hillary Clinton i den nye bog Blodfejde afdækker Obama løgne om Benghaziangrebet, som kan føre til Obamas afsættelse. Rusland vil ikke hoppe i krigsfælden, men afstår i stedet fra at bruge militær i Ukraine. ISIS/ISIL's fremgang i Irak er det forudsigelige resultat af Tony Blairs anti-nationalstatspolitik. Vil Obama starte en ny Irakkrig?

[Download \(PDF, Unknown\)](#)

Lyndon LaRouche: Angrebet på Argentina betyder, Det britiske Imperiums Bail-

in-politik udspiller sig fuldt ud

24. juni 2014 – Den amerikanske økonom Lyndon LaRouche benyttede sin deltagelse i LaRouchePAC Policy komiteens diskussion den 23. juni til at komme med en skarp advarsel om, hvad der står på spil med det aktuelle angreb på den argentinske nation fra gribbefonde, med opbakning fra Den amerikanske Højesteret.

"Bailout/bail-in politikken udspiller sig nu fuldt ud, og dette angreb på Argentina har sat det i gang", sagde LaRouche. Det britiske Imperiums transatlantiske finanssystem er i bund og grund bankerot, sagde LaRouche, og situationen er moden til at "eksplodere eller implodere omgående. Så det, vi er på vej imod, er en verdenskrig, en global verdenskrig." I denne kamp om liv og død, sagde LaRouche, kan Argentina "ikke kapitulere, det er udelukket. Uruguay har sluttet sig til dem – de agter at blokere. Over hele Sydamerika vil de alle sammen, mere eller mindre, blokere. Det her bliver en international blokering", sagde LaRouche.

"For Argentina *kan ikke* underkaste sig: landet ville uddø", understregede LaRouche. "Det indser det meste af Sydamerika. De må bakke Argentina op. Ikke for Argentinas skyld, men for hele kontinentets skyld."

Den 16. juni kom Den amerikanske Højesteret med en afgørelse, der var skrevet af den retarderede dommer Antonin Scalia, som gav de blodigste af alle gribbefonde, NML Capital og Aurelius Capital Management, ret i deres forsøg på at bruge amerikanske domstole til at opdage alle argentinske, finansielle bevægelser over hele verden med henblik på at beslaglægge landets aktiver som betaling for forfaldne obligationer.

Højesteret stadfæstede samtidig en lavere domstols afgørelse, som var truffet af den føderale dommer Thomas Griesa, om, at Argentina omgående skulle betale 1,5 mia. dollars til NML Capital og andre "aftale-nægttere" imod Argentinas

omstrukturering af statsgælden i 2005, og at argentinske aktiver over alt i verden kunne beslaglægges for at erlægge denne betaling – inklusive de 900 mio. dollars, som Argentina skal betale den 30. juni til sine andre kreditorer, som genforhandlede i god tro.

Argentina har gentagne gange advaret om, at en sådan dom kunne føre til misligholdelse af betalinger på gælden. Faktisk truer denne dom med at få hele det transatlantiske finanssystem til at gå ned i et orgie at rovgrisk udplyndring af nationer, deres befolkninger og ressourcer – netop den dødbringende "bail-in"-politik, som så højlydt udbasuneres af Det britiske Imperium som deres "endelige løsning" på den bankerot, som er i færd med at sænke deres system.

LaRouche bemærkede også den kendsgerning, at den russiske præsident Vladimir Putin, som ikke er ubekendt med finansiel krigsførelse imod sit land, har inviteret den argentinske præsident Cristina Fernandez de Kirchner til at deltage i det kommende møde mellem BRICS-nationerne (Brasilien, Rusland, Indien, Kina og Sydafrika) i Fortaleza, Brasilien, hvor han også har planlagt et bilateralt møde med den argentinske statsleder. De asiatiske Stillehavsnationer, understreger LaRouche, befinder sig på en opadgående økonomisk kurs baseret på videnskabelig og teknologisk fremskridt, hvorimod Det britiske Imperiums transatlantiske system hastigt synker.

LaRouche erklærede: "Rusland agter ikke at kapitulere. Eurasien agter ikke at kapitulere! Så, på en måde, har vi kurs mod en *meget snarlig* termonuklear krig, globalt set! Den eneste løsning er at smide Obama ud af embedet nu; lad Wall Street gå bankerot, hvad det i virkeligheden i princippet er. Og vi kan omgående fortsætte i USA med at sætte nyt program i gang, nye rammer for relationer, og al rodet vil komme under kontrol."

LaRouche har fremlagt de væsentlige punkter i et sådant program for en global genrejsning i sit dokument fra 10. juni, **"De fire love til USA's redning nu! Ikke en valgmulighed: en omgående nødvendighed."**

Argentinas præsident illustrerer britisk og vestlig hykleri over Krim og Ukraine

20. marts 2014 – I en tale den 17. marts i Rom efter sit to timer langt møde med Pave Frans, og igen den 18. marts under en fælles pressekonference med den franske præsident Francois Hollande, fordømte Argentinas præsident Christina Fernandez de Kirchner skarpt Storbritanniens, USA's og andre vestlige magters hykleri i deres håndtering af Ukraine og den nylige folkeafstemning på Krim, der faldt ud til fordel for en løsrivelse fra Ukraine.

Der er tale om en groft tilfælde af dobbelte standarder her, sagde hun. Hvordan kan det være, spurgte hun, at briterne og USA siger, at folkeafstemningen på Krim er »forkert«, og dog støttede folkeafstemningen for »selvbestemmelse«, som blev afholdt for et år siden af »Kelper«-beboerne på Islas Malvinas (Falklandsøerne), et territorium, som briterne ulovligt tog fra Argentina i 1833 og stadig holder i dag som en udenlandsk koloni, hvilket således »opdeler« Argentinas egen territoriale integritet?

I erklæringer, der med sikkerhed vil gøre den britiske dronning endnu mere vred, advarede Fernandez om, at, mht. spørgsmålet om Ukraine »er det på tide, at folk bliver klar i hovedet« og »respekterer demokratiets normer.« I Ukraine besluttede folk, at de »foretrak ikke at blive annekteret af

EU.« Krisen i Ukraine »burde løses i en atmosfære af politiske forhandlinger og inden for rammerne af fred.« De Malvinske Øer, sagde hun, har altid tilhørt Argentina, lige som Krim »altid har tilhørt Sovjetunionen, indtil det blev givet til Ukraine.« Fernandez sagde, at hun var overbevist om, at folkeafstemningen på Krim faktisk var »en folkeafstemning for selvbestemmelse«, der blev gennemført i overensstemmelse med FN-charteret.

»Stormagterne godkendte Kelpers-folkeafstemningen, som er ugyldig«, og angreb dernæst Argentina for at fordømme den, sagde den argentinske præsident. »Hvis de nu hævder, at folkeafstemningen på Krim ikke er gyldig, [i et område] blot en kort afstand fra Rusland, så er en folkeafstemning i en udenlandsk koloni mere end 13.000 kilometer væk [fra UK] endnu mere ugyldig.« Respekt for territorial integritet og nationernes suverænitet »bør gælde for alle.« Til forskel fra stormagterne, tilføjede hun, har Argentina været konsekvent ved afstemninger i internationale organisationer mht. spørgsmål i forbindelse med nationers økonomi og selvbestemmelse. I betragtning af den eksisterende dobbeltstandard, sluttede hun, er det tydeligt, at de vestlige magter »ikke kan fortsætte med at blive anset som garanter for global styrelse« eller fred. Deres argumenter »lever ikke op til« nogen som helst strenge analyser.

)